

han kommer bestandig i Modsigelse med sig selv, og man har ikke engang faaet at vide, om det ikke er ham selv, der muligens skulde føre Protocollen. At det — som den høitærede Minister sagde — er min subjective Overbeviisning, at det, jeg har anført, er rigtigt, er sandt; at det er objectivt rigtigt, har jeg fra Begyndelsen af indrømmet, at jeg ikke vil paa-
 staae. Jeg indrømmer, at de Beretninger, jeg har faaet, kunne siges at være eensidige, og jeg har altsaa ikke paa nogen Maade stillet mig anderledes, end jeg troede mig berettiget til. Jeg siger, at Familiens Beretninger paa den ene Side og Rættens Beretninger paa den anden Side ere eensidige, og at Sandheden ligger i Midten; de samme Grunde, som gjøre, at den ene Part gaaer til den ene Yderlighed, medføre, at den anden Part gaaer til den modsatte Yderlighed.

Den ærede Justitsminister meente, at den Dagsorden, som var bleven vedtagen, kunde han efter de Oplysninger, der senere vare fremkomne, betragte saaledes, at han ikke behøvede at tage sig „forstrækkeligt alvorligt“ af denne Sag. Jeg mener, at de Oplysninger, her ere fremkomne tilligemed de offentlige Tilfælde, jeg har nævnt, og som den ærede Minister — thi hans Kjendskab til det Slags Ting maa være videregaaende end mit — vistnok vil kunne forsøge med flere, maae være tilstrækkelige til at tage sig „forstrækkeligt alvorligt“ af Sagen; thi selv om der ikke er skeet det allermindste Andet end det, som her er indrømmet, synes jeg, at der er skeet Noget til at tage Sagen alvorligt. — Den ærede Minister har imidlertid fundet, at der ikke forelaa tilstrækkelig Grund til at reformere denne Side af vort Retsvæsen for sig. Dette er Noget, jeg ikke tør dømme om; det kan maaskee være ganske rigtigt, idet det muligens kan være meget vanskeligt at reformere en enkelt Side af vort Retsvæsen, naar man ikke reformerer det Hele; men naar han mener, at det skal være betryggende nok, at saadanne Misbrug blive offentligt fremdragne, saa troer jeg, han tager fejl. Dette kan ikke være Noget; thi det er dog de fleste Gange meget tilfældigt, om en saadan Sag bliver offentligt fremdragen; dette berøver jo aldeles paa, om der findes En eller Anden

af dem, der have nærmere med Sagen at gjøre, som ville underrette Offentligheden derom. Forsaavidt der er Sager, hvor der ikke er en saadan Enkelt, som har været villig og istand til at give Oplysninger, vil Sagen ikke komme frem, og for hver enkelt Sag, der kommer frem for Offentligheden, maa man, troer jeg — thi det gaaer mig saaledes — antage, at der er en halv Snees af samme Slags, som ikke komme frem. Saaledes forestiller jeg mig Forholdet, thi det er urimeligt at forestille sig, at hvert enkelt Tilfælde, der foresalber, skulde komme offentligt frem; det er vist kun ganske enkelte af dem, der blive bekendte. — Den ærede Minister udtalte, at det havde været under Spørgsmaal, om der ikke kunde gives nogle af Communalbestyrelsernes Medlemmer rundt omkring i Landet Udgang til at besøge Arresterne og derigjennem skaffe en Beroligelse for Opinionen, og han meente for det Første, at forsaavidt det blev paalagt saadanne Medlemmer af Communalbestyrelserne, at de ikke maatte tale med vedkommende Arrestanter om den Sag, hvorfor de vare arresterede, eller hvad dermed stod i Forbindelse, da vilde dette ikke kunne overholdes, og dernæst meente han, at en saadan Foranstaltning ikke vilde indeholde nogen Beroligelse. Jeg maa nu sige, at min Mening er ganske modsat den ærede Ministers. For det Første er det jo mærkværdigt at sige, at en Borgerrepræsentant, der som Medlem af Borgerrepræsentationen faaer et saadant Hverv, men faaer indskræpet, at han ikke maa tale med Arrestanterne om den Sag, hvorfor de ere arresterede, ikke vil holde det, der saaledes paahydes. Det forekommer mig at være en forunderlig Mistanke imod Borgerrepræsentanterne omkring i vore Rjbstæder at troe, at de, naar de vide, at de ikke møde som Privatmand, men som Borgerrepræsentanter, hvem det er paalagt ikke at tale med Arrestanterne om de Sager, hvorfor de ere arresterede, da ville gjøre det Modsatte af det, der indskræpes dem. Det er forunderligt, at man ikke vil sætte Foranstaltningen igjennem, fordi man ikke tør troe, at de ville holde sig det, der paa-
 lægges dem, efterrettelig; det er en ganske forunderlig Slutningsmaade fra den ærede Justitsministers Side. Grunden, hvorfor der skulde